

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788944224.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Så venligt og kærligt skiltes vi ad. Jeg var nu for anden gang i mit liv befriet for et forhold, under hvis tryk jeg havde gennemgået tunge lidelser. Jeg var blevet ældre end første gang, og derfor efterlod dette brud et varigt og smerteligt indtryk på mig. Ikke jublende i ungdomsovermod som første gang, men stille og bebrejdende mig selv min overilte var jeg falden tilbage i mit oprindelige tungsind. Dog følte jeg mig usigelig let om hjertet; men denne gang var der en følelse af anger i min befrielse. [Jeg sagde til mig selv, at sligt aldrig burde have kunnet hænde mig, og jeg skammede mig over mig selv. Efter at jeg havde modtaget hans kærlige brev, hørte jeg i mange dage intet fra ham, hvilket ængstede mig meget, da jeg var bange for, at han var syg. Igennem en af vore fælles bekendte erfarede jeg, at han var taget på landet, at hele hans venlige sindelag imod mig havde vendt sig til vrede, at et ondt menneske havde sagt ham, han var en nar, der ikke kunne se, det hele var et aftalt spil imellem fru Gyllembourg og mig, at jeg alt længe havde været forlovet med Heiberg, og deslige grove usandheder. Alt dette troede nu det godmodige, men svage menneske, og han var derfor rejst på landet med vrede og forbitrelse på mig, hvilket inderligt bedrøvede mig. Men denne svaghed i karakteren og denne mangel på mandighed hos ham var mig ikke ny, og ved dette nye bevis herpå, takkede jeg Gud for, at båndet imellem os var brudt, thi for Gud tør jeg vidne, at end ikke tanken om nogen ny forbindelse var kommet indenfor mine tanker eller havde nogen del i dette brud, endsige, at jeg alt havde knyttet et forhold til en anden. Jeg havde tværtimod fattet den beslutning: aldrig at ville gifte mig, og var nu fuldkommen fri. Af uberegnelig indflydelse var ophævelsen af denne forbindelse for mig, både som menneske og som skuespillerinde. Intet ville have gjort mig mere ulykkelig end at være forenet med en mand, som ikke stod over mig, så jeg kunne se op til ham som en autoritet. Thi dette er sandelig en af de største ulykker, der kan ramme os fruentimmer, en ulykke, der udvikler en række af slette, ukvindelige egenskaber, som tager til dag for dag. En ugraciøs domine-ren udebliver aldrig i et sådant forkert forhold uden at tale om 166 andre dybere forvildelser og fejl.]